

GD-pluimveedierenarts Christiaan ter Veen:

Houd reovirus in het oog bij kreupelheid en achterblijvers

“Uit praktijkonderzoek, uitgevoerd door de GD, blijkt dat vrijwel alle vleeskuikenkoppels wel een reovirusinfectie doormaken. Tussen reovirussen bestaat echter veel variatie waardoor ze verschillende ziektebeelden kunnen veroorzaken. Gelukkig wordt 80% van de reovirussen als niet-ziekteverwekkend beschouwd.

Peesschedeontsteking en artritis

Hoewel reovirus tegenwoordig meer met darmstoornissen wordt geassocieerd, staat dit virus van oudsher bekend om het vermogen peesschedeontsteking en artritis te veroorzaken. Kenmerken van een klassieke uitbraak zijn kreupelheid, vermindering van de eetlust en het ontstaan van een sterke groeiachterstand. Daarnaast worden veel achterblijvers uitgeselecteerd en is het aantal afkeuringen hoog, met grote schade als gevolg. Sinds de komst van vaccins tegen reovirus werd dit beeld lange tijd nauwelijks meer gezien. Vaccinatie van ouderdieren zorgt namelijk voor een goede bescherming bij jonge vleeskuikens, waardoor het virus niet goed aanslaat en geen kreupelheid ontstaat. Indien de kuikens worden blootgesteld aan een reovirus dat peesschedeontsteking veroorzaakt, maar waartegen het vaccin bescherming geeft, dan ontstaat er geen kreupelheid door reovirus. Recent zijn er in Frankrijk echter stammen gevonden waarbij het gebruikte vaccinatieschema onvoldoende bescherming bood tegen peesschedeontsteking. In vleeskuikenkoppels waar deze

Kreupelheid door reovirus ontstaat vaak vanaf 28 dagen leeftijd

stammen zijn gevonden was sprake van groeiachterstand, verlies van gemiddeld 20% van de dieren door selectie en afkeuringen en 7% deels afgekeurde karkassen. Er is nog onduidelijkheid over de werkzaamheid van uitgebreidere vaccinatieschema's tegen dit virus.

Bij kreupelheid en achterblijvers is het dus belangrijk om reovirus in het oog te houden. Kreupelheid door reovirus ontstaat vaak vanaf 28 dagen leeftijd en wordt gekenmerkt door oedemateuze pezen en peesscheden. Vaak worden ook een waterige gewrichtsontsteking en wat meer vloeistof in de peesschede waargenomen. Indien de ontstekingsvloeistof troebel is of er sprake is van pus, dan heeft er vaak een (secundaire) bacteriële infectie plaatsgevonden. Histologisch onderzoek van de pezen kan ingezet worden om te onderzoeken of het een bacteriële of virale infectie betreft.

PCR-onderzoek

Om aan te tonen of reovirus een rol speelt bij de problemen, heeft de GD een PCR-test beschikbaar. Voor PCR-onderzoek is een swab van de peesschede het meest geschikt wanneer het een pootprobleem betreft. Hoewel reovirus ook in cloacaswabs kan worden aangetoond (vanuit een darminfectie), geeft de uitslag van dergelijk onderzoek geen informatie over betrokkenheid bij peesschedeontsteking terwijl een combinatie van histologisch onderzoek en swabonderzoek van de peesscheden dit wel doet. De PCR toont zowel de klassieke als de nieuwe stammen aan. Als de PCR positief is, kan het virus getypeerd worden. Het is hierbij (nog) niet mogelijk om met een test het ziekteverwekkend vermogen van de stam te bepalen. Wel kan de overeenkomst met de klassieke of nieuwe stammen bepaald worden, zodat een indicatie wordt gekregen of vergelijkbare stammen, zoals beschreven in Frankrijk, een rol spelen. Tot op heden zijn daar nog geen aanwijzingen voor.”

De monitoringsfunctie die de GD-afdeling Pluimvee in opdracht van EZ en PPE vervult, bestaat uit drie onderdelen: 1) Secties (pathologie). 2) Veekijker: een instrument waarmee de GD via telefoon, bedrijfsbezoeken en overleggen vragen en informatie over gezondheidsproblemen bij pluimvee binnenkrijgt. 3) VMP: Veterinaire Monitoring Pluimvee. Via een internetapplicatie tussen dierenartspraktijken (VMP-deelnemers) en de GD worden data en ervaringen over gezondheidsproblemen, vaccinaties en behandelingen uitgewisseld.

